

Jedinečnost a „druhy“

Základní otázka filosofická je tato: jak se vůbec může z „ničeho“ stát „něco“, jak vůbec může něco nového „vzniknout“? A druhá základní otázka je: jak může něco jsoucího zaniknout, jak se může stát z něčeho nic, jak se může něco znicotnit, pominout tak, že z něho nezůstane nic (než to, co pozůstalo z něčeho dávnějšího, ještě minulejšího, „použitého“ jako minulostní „materiál“)? Pokoušet se o pseudořešení odkazem na „náhodu“ (resp. „náhody“, skrumáž náhod) je neúnosné, ale nutně musíme trvat na tom, že „bytí jsoucna“ je integrovaný soubor procesů, který má své hranice, meze, a to zejména také v čase, tj. že každé „bytí“ je unikátní (individuální, jednotlivé) a že je v čase ohraničeno počátkem a koncem. Právě ta individuálnost nemůže být odvozována z obvyklého, běžného, neboť z obvyklosti či běžnosti vybočuje. Říká-li Aristotelés, že je „tolik druhů pohybů a změny, kolik je druhů jsoucna, dopouští se omylu, neboť „druhy“ nejsou jsoucna; můžeme je sice rozlišovat podle druhů, ale nikdy nesmíme zapomínat, že každé skutečné, tj. pravé jsoucno je unikátní. Nejprve jsou jednotlivá a jedinečná (pravá) jsoucna, a teprve pak druhy. Druh je zapotřebí zachovávat, kdežto jedinečnost má svůj původ v nejsoucím, v nicotě (což pro zpředměťujícího redukcionistu znamená to, co my označujeme za nepředmětnost, přicházející z budoucnosti).

(Písek, 150913-2.)